



NEW YORK TIMES BESTSELLER

SERENA

*„Hibetetlenül izgalmas, felkavaró, drámai,
és már az első pillanattól magával ragad.
Egyszerre mítosz, költészet és népmese.”
– Janet Maslin, New York Times*

*finep
selection*

R O N R A S H

RON RASH

SERENA

Fivéremnek, Thomas Rashnek

Kéz, mely az egész világot a markában tartja.

– CHRISTOPHER MARLOWE

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

AMIKOR PEMBERTON VISSZATÉRT BOSTONBÓL AZ ÉSZAK-KAROLINAI hegyekbe, ahol az elmúlt három hónapban apja hagyatékának ügyeit intézte, a vasútállomás peronján többek között egy fiatal nő várt rá, aki az ő gyermekét hordta a szíve alatt. A lányt édesapja is elkísérte. Elnyűtt szalonkabátja alá egy vadásztőrt rejtett, amelyet aznap reggel fent meg nagy gonddal, hogy a lehető legmélyebbre márthassa Pemberton szívébe.

A kalauz elkiáltotta, hogy *Waynesville!*, a vonat pedig dőcögve megállt. Pemberton kinézett az ablakon, és meglátta a peronon üzlettársait, akik mindketten öltönyt viseltek két nappal ezelőtt elvett arája tiszteletére, aki váratlan nyereségként koronázta meg a férfi bostoni tartózkodását. Buchanan, az örök piperkőc viasszal pödört bajusszal és olajjal lenyalt hajjal jelent meg. Kifényesített lábbelije csak úgy csillogott, fehér pamutinge frissen vasalt volt. Wilkie szokás szerint szürke puhakalapot viselt, hogy megóvja kopasz fejét a naptól. Az idősebb férfi óraláncán a Princetoni Egyetem éltanulóit tömörítő diákszövetség kis aranymedálja fityegett, szivarzsebéből kék selyem zsebkendő kandikált ki.

Pemberton felnýtotta zseborája aranyfedelét, és látta, hogy a vonat percre betartotta a menetrendet. Szunyokáló feleségéhez fordult.

Serenát előző éjjel végig rémálom gyötörte. A férfi kétszer is arra riadt fel, hogy felesége vonaglik az ágyon, majd vadul beléje kapaszkodik, amíg ismét el nem alszik. Most gyengéden megcsókolta a nő ajkát, hogy felébredje.

– Jobb helyre is mehettünk volna nászútra.

– Jó lesz ez nekünk – felelte Serena, és férje vállára hajtotta a fejét.

– Együtt vagyunk, más nem számít.

Pemberton beszívta a hintőpor jellegzetes illatát, és eszébe jutott, ahogy aznap reggel nemcsak szagolta, hanem meg is ízlelte a nő bőréen az erős aromát. Egy hordár sétált végig a folyosón, füttyörészett valamit, Pemberton nem ismerte fel a dallamot. Tekintete ismét az ablakra vándorolt.

A jegypénztár mellett Harmon és a lánya várakozott, az apa görnyedten dőlt a gesztenyefa deszkafalnak. Pembertonnak most tűnt fel először, hogy itt a hegyekben a férfiak ritkán állnak egyenesen. Hacsak lehet, inkább valami fának vagy falnak támaszkodnak. Ha egyik sincs a közelükben, guggolnak, tomporuk a sarkukat veri. Harmon befőttesüveget tartott a kezében, már csak egy korty ital maradt az alján. A lánya a padon ült, kihúzta magát, hogy állapota a lehető legfeltűnőbb legyen. Pembertonnak nem jutott eszébe a lány keresztneve. Nem lepte meg, hogy itt látja őket, sem az, hogy a lány gyermeket vár. Méghozzá *az ő gyermekét*, amiről a Bostonból való elutazásuk előtt szereztek tudomást Serenával. Buchanan hívta fel, mondván, Abe Harmon keresi, mert állítólag tisztázandó ügyük van a lányát illetően. Könnyen lehet, hogy csak a pia beszél belőle, tette hozzá Buchanan, de azért mindenképpen értesíteni akarta Pemberton.

– Néhány helybeli is a fogadóbizottság tagja – jelezte Pemberton a feleségének.

– Ahogy sejtettük – felelte Serena.

Egy pillanatra a férfi csuklójára tette jobb kezét. Férje érezte kissé kérges tenyerét, az egyszerű arany karikagyűrűt, amelyet gyémántékszer helyett kért. Jegygyűrűje az átmérőjét kivéve minden részletében megegyezett Pembertonéval. A férfi felállt, és két kis koffert vett le a poggyásztartóról. Odaadta az utazótáskákat a hordárnak, aki előreengedte a párt, majd követte őket. Pemberton vezetésével mentek végig a folyosón, majd le a vonat lépcsőjén. Az utolsó fok fél méterre volt a peron deszkapadlójától. Serena nem nyúlt Pemberton kezéért, ahogy lelépett a peronra.

Először Buchanannek sikerült elkapnia Pemberton pillantását, figyelmeztetőleg biccentett Harmon meg a lánya felé, majd merev, udvarias meghajlással köszöntötte Serenát. Wilkie lekapta a kalapját. Százhetvenöt centijével Serena mindkét férfi fölé magasodott, de Pemberton tudta, hogy felesége külsejének egyéb jellemzői is hozzájárultak Buchanan és Wilkie nyilvánvaló meglepődéséhez: elegáns női ruha és harangkalap helyett nadrágot meg lovaglósizmát viselt, napbarnított bőre meghazudtolta előkelő társadalmi rangját, sem rúzs, sem arcpirosító nem volt rajta, sűrű, szőke haját pedig rövid bubifrizurára vágatta, amely kifejezetten nőies, ugyanakkor rideg kinézetet kölcsönzött neki.

Serena az idősebb férfihöz lépett, és kezét nyújtott neki. Bár a maga hetven évével Wilkie több mint kétszer öregebb volt nála, mégis szerelmes kisfiúként bámult a nőre, úgy szorította a mellkasához a kalapját, mintha máris rabul ejtett szívét igyekezne palástolni.

– Ha jól sejttem, Wilkie-hez van szerencsém.

– Igen, úgy ám, én volnék – hebegte.

– Serena Pemberton – mutatkozott be a nő, kezét még mindig feléje nyújtva.

Wilkie egy pillanatig szerencsétlenkedett a kalapjával, mielőtt kiszabadította volna a jobbját, hogy kezét rázhasson Serenával.

– És maga lesz Buchanan – fordult a nő a másik üzlettárhoz. – Igaz?

– Alászolgája!

Buchanan esetenül markolta meg a feléje nyújtott kezét.

Serena elmosolyodott.

– Nem tudja, hogyan illik rendesen kezét fogni, Mr. Buchanan?

Pemberton derűsen figyelte, ahogy a társa tisztességesen kezét rázott a nővel, majd sietve visszahúzta a kezét. A Bostoni Fakitermelő Vállalat egy éve működött itt a hegyekben, ez alatt az idő alatt Buchanan felesége mindössze egyszer utazott ide, rózsaszín taftruhája bepiszkolódott, mire átkelt Waynesville egyetlen utcáján, és belépett a férje házába. Egyetlen éjszakát maradt, a reggeli vonattal el is utazott. Buchanan azóta havonta egyszer találkozott a nejevel, ilyenkor egy hétvégét töltöttek a szomszédos Virginia állambeli Richmondban, Mrs. Buchanan ennél délebbre nem is volt hajlandó utazni. Wilkie felesége pedig ki sem tette a lábát Bostonból.

Pemberton üzlettársai mintha megkukultak volna. Pillantásuk Serena lovaglónadrágjára, bézsszínű blúzára és fekete csizmájára siklott. A nő elegáns beszédmodora és egyenes tartása bizonyította, hogy valamelyik New England-i leányiskolában sajátította el az illetant, akárcsak mindkettőjük felesége. Serena azonban Coloradóban született, ott is élt tizenhat éves koráig, fakitermelő édesapja megtanította határozottan kezét rázni, és a férfiak szemébe nézni, ahogy lovagolni és lőni is. Csak a szülei halála után költözött keletre.

A hordár letette kofferjeiket a peronra, és visszaindult a poggyászkocsikhoz. Serena hajóböröndjéért meg Pemberton kisebb utazóládájáért.

– Remélem, Campbell szerencsésen megérkezett a telepre az arab telivérrel – mondta Pemberton.

– Igen – felelte Buchanan –, bár az a ló kis híján megölte az ifjú Vaughnt. Nemcsak nagy, hanem szeszélyes is, büszke egy jószág.

– Mi hír a telepről? – kérdezte Pemberton.

– Nincs jelentősebb gond – mondta Buchanan. – Egy munkás hiúznymokat talált a Babér-szurdoknál, de azt hitte, puma járt arra. Pár brigád nem volt hajlandó visszamenni oda, amíg Galloway szemügyre nem vette a nyomokat.

– Sok puma van erre? – kérdezte Serena.

– Egyáltalán nem, Mrs. Pemberton – biztosította Wilkie. – Megnyugtathatom, hogy ebben az államban 1920-ban lőttek legutóbb pumát.

– Ennek ellenére a helyiek makacsul hiszik, hogy egy még maradt – mesélte Buchanan. – Egész legendát szőttek róla, amit a munkások mind ismernek, nemcsak az óriási méretéről, hanem a színéről is, amit hol vörösesbarnának, hol koromfeketének írnak le. Nekem teljesen megfelelne, ha megmaradna népmesének, ám a férjura másra áhítozik. Ő azt reméli, hogy a lény valóban létezik, és egy szép nap puskavégre kaphatja.

– Legalábbis remélte, mielőtt megnősült volna – hangsúlyozta Wilkie. – Most, hogy házasember lett, biztos vagyok benne, hogy kevésbé veszélyes szórakozásra cseréli a pumavadászatot.

– Remélem, rendületlenül üldözi tovább azt a pumát, és csalódott lennék, ha máshogy tenne – közölte Serena, úgy fordulva, hogy egyaránt szóljon a férjéhez és az üzlettársaihoz. – Pemberton nem ijed meg a kihívásoktól, ezért mentem hozzá feleségül.

Serena egy pillanatra elhallgatott, szája kis mosolyra húzódott, mielőtt hozzátette:

– És ezért vett el feleségül.

A hordár letette a peronra a második ládát is. Pemberton borralót adott neki, majd útjára bocsátotta. Serena Harmonra meg a lányára pillantott, akik most már egymás mellett ültek a padon, némán figyeltek, mint a végszóra váró színészek.

– Nem ismerem magukat – szólította meg őket.

A leány továbbra is mogorván bámulta Serenát. Az apa szólalt meg, bár összeakadt a nyelve az italtól.

– Nem magával van nekem dógom. Hanem avval, aki mellett áll.

– A férjem dolga rám is tartozik – felelte Serena. – Ahogy az én dolgaim órá.

Harmon a lánya hasára nézve biccentett, majd ismét Serenához fordult.

– Ez nem a maga dóga. Már rég megvót, mire maga idegyütt.

– Úgy gondolja, hogy a leánya a férjem gyermekét hordja a szíve alatt.

– Nem *gondolok* én semmit, hanem tudom – felelte Harmon.

– Akkor szerencsésnek tudhatja magát – mondta neki Serena. – Jobb apa nem is nemzhette volna az unokáját. A leánya méretes hasa is ezt bizonyítja.

A lányhoz fordult, hozzá intézve következő szavait.

– De több gyermeked nem lesz tőle. Most már itt vagyok én. A többi sarját én szülöm neki.

Harmon kihúzta magát ültében, Pemberton meglátta a nála lévő Bowie-tőr gyöngyház színű markolatát, ahogy egy pillanatra kivillant a kabátja alól. Kíváncsi lett, vajon honnan szerzett ilyen remek fegyvert egy Harmonhoz hasonló alak. Talán egy pókerjátszmán nyerte, vagy módosabb ősétől örökölte. Az állomásfőnök felbukkant a pénztár ablakában, egy pillanatig hezitált, majd eltűnt. Egy csapat

hórihorgas hegyvidéki – mind a Bostoni Fakitermelő Vállalat alkalmazottai – figyelte őket kifejezéstelen arccal a szomszédos istállónál.

Egy Campbell nevű munkavezető is volt velük, akinek számos feladata közé tartozott, hogy közvetítő szerepet töltött be a munkások és tulajdonosok között. Campbell mindig szürke vászoninget és kordnadrágot hordott a telepen, de ezen a délutánon overallt viselt, mint a többi munkás. *Vasárnap van* – döbrent rá Pemberton, és egy pillanatra elbizonytalanodott a pontos dátumot illetően. Nem is emlékezett, mikor nézte meg utoljára a naptárt. Serena mellett Bostonban mintha óramutatók vánszorgásává lassult volna az idő: percek és órák alig teltek el, nemhogy múlt napokká válhattak volna. Ám a napok és hónapok mégis elteltek, ezt a Harmon lány dudorodó hasa is nyilvánvalóvá tette.

Harmon nagy, szeplős kezével a pad szélébe kapaszkodott, és kissé előrehajolt. Kék szeme Pembertonra meredt.

– Menjünk haza, apukám! – kérte a lánya, megfogva apja karját.

A férfi lerázta magáról a kezét, mintha egy bosszantó legyet hessegetett volna el, és felállt, egy pillanatra megingott.

– Az isten verje meg magukat! – csattant fel Pembertonék felé lépve.

Széthúzta a szalonkabátját, és kirántotta a vadásztört a hüvelyéből. A pengén megvillant a késő délutáni napfény, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha Harmon tündöklő lángot tartott volna a kezében. Pemberton a lányra nézett, aki a hasára szorította a kezét, mintha meg nem született gyermekét akarná óvni a helyzettől.

– Vidd haza apádat! – szólt rá Pemberton.

– Apuka, könnyölgök! – esdekelt a lány.

– Hívják ide McDowell rendőrfőnököt! – kiáltotta Buchanan az istállónál bámészkodó férfiaknak.

Egy Snipes nevű brigádvezető azonnal engedelmeskedett, sietve elindult, de nem a törvényszéki épület felé, hanem a panzióba, ahol a rendőrfőnök lakott. A többiek ott maradtak az istálló előtt. Buchanan már mozdult volna, hogy a két férfi közé álljon, ám Harmon a tőrrel hadonászva visszatartotta.

– Most rögtön rendezzük le! – kiáltotta Harmon.

– Igaza van – szólt Serena. – Fogd a késed, Pemberton, és rendezétek le most rögtön!

Harmon előrelépett, kissé megingott, ahogy a férfihoz közeledett.

– Jobb, ha hallgat az asszonyra! – tett még egy lépést előre. – Mer' nincs ennek vége, míg egyikünk fel nem dobja a talpát.

Pemberton lehajolt, és kinyitotta borjúbőr utazótáskáját, kotozásni kezdett benne, míg meg nem találta a Serenától kapott nászajándékot. Előhúzta a vadászkést a hüvelyéből, tenyerébe szorította a jávorszarvascsont markolatot, egyenetlen felszínének köszönhetően még jobb fogás esett rajta. Engedélyezett magának pár másodpercet, amíg csak csodálta a kezében tartott, mesterien elkészített fegyvert, a kés egyensúlyát és tömörségét, pengéjét és markolatát; olyan gondosan tervezték meg, akár a párbajtőröket, amelyekkel a Harvardon vívott. Aztán levette a kabátját, és a kofferra fektette.

Harmon tett feléje még egy lépést, most már egy méterre sem volt tőle. Felemelte a gyöngyház markolatú fegyvert, hegyét az égre szegezte, és Pemberton már ebből tudta, hogy nem szokott késsel verekedni se részegen, se józanul. Harmon kettőjük közé hasított a levegőbe. Vicsorgatta dohánytól megsárgult fogát, nyakán drótkötélként dagadtak ki az erek. Pemberton alacsonyan, az oldala közelében tartotta a kését. Megérezte a házi pálinka szagát a férfi leheletén, orrfacsaró, olajos bűz volt, mintha petróleumot ivott volna.

Harmon feléje vetette magát, Pemberton pedig felemelte a bal karját. A Bowie-tőr nagy ívet írt le levegőben, ám megakadt, amikor Harmon alkarja Pembertonéba ütközött. A bedühödött férfi lefelé rántotta a kezét, és a tőr Pemberton húsába mart. Sérülésére ügyet sem vetve Pemberton előrelépett, a vadászkés vízszintesen tartott pengéjét benyomta Harmon kabátja alá, majd átdöfte az acélt az idősebb férfi ingén, mélyen beleszúrva a bal csípőcsontja fölötti lágyszövetbe. Szabad kezével megragadta Harmon vállát, megtámaszkodott, majd gyors mozdulattal végigszántotta a férfi hasát, mintha egy mosoly vonalát húzta volna meg. Egy cédrus gomb lepattant Harmon tönkretett fehér ingéről, a deszkapadlóra esett, egy pillanatig görgött, majd megállt. Halk cuppanás hallatszott, ahogy Pemberton kirántotta a pengét. Néhány másodpercig még nem volt vér.

Harmon kése csörömpölve hullott a peronra. Mintha semmissé akarná tenni minden lépését, ami ehhez a végeredményhez vezetett, a hegyvidéki férfi mindkét kezét a hasára szorította, és lassan elindult hátrafelé, majd lerogyott a padra. Elvette a kezét a hasáról, hogy megvizsgálja a sérülését, mire belei hosszú szürke kötélként hullottak az ölébe. Harmon úgy nézegette kifordult belső szerveit, mintha végzete nem lett volna első látásra nyilvánvaló. Aztán még egyszer, utoljára felemelte a fejét, és az állomás falának döntötte. Pemberton elfordult. Harmon kék szemében lassan kihunyott az élet.

Serena a férje mellett temetett.

– A karod! – szólt.

A férfi látta, hogy puplinge felhasadt a könyöke alatt, és a kék anyagot vér szennyezi. Serena kikapcsolta az ezüst inggombot, és felhajtotta a ruhadarab ujját, majd megvizsgálta a vágást férje alkarján.

– Nem kell összevarrni – jelentette ki –, csak jód kell rá, meg kötés.

Pemberton bólintott. Elöntötte az adrenalin, és amikor Buchanan aggódó arccal közelebb húzódott hozzá, üzlettársa vonásait – pöndör kis fekete bajusz a keskeny, hegyes orr és a kis száj között, az állandóan kissé meglepettnék tűnő kerek, halványzöld szempár – egyszerűen látta élesnek és távolinak. Pemberton mélyen, lassan lélegzett, próbálta összeszedni magát, mielőtt bárkihez is szólt volna.

Serena felvette a Bowie-tört, és odavitte Harmon lányához, aki apja fölé görnyedt, kifejezéstelen arcát dédelgette a kezében, úgy hajolt oda hozzá, mintha a férfi még tudomást vehetett volna róla. A fiatal nő arcán könnyek csorogtak le, de nem adott ki hangot.

– Tessék! – nyújtotta felé a kést a pengénél fogva Serena. – Jog szerint ez a férjemet illetné. Remek tőr, jó árat kaphatsz érte, ha megköveteled. Én a helyedben ezt tenném – tanácsolta. – Mármint eladnám. Jól fog jönni az a pénz, ha megszületik a gyerek. Mást úgyse látsz soha a férjemtől és tőlem.

Harmon lánya most Serenára bámult, de nem nyúlt a késért. A feleség letette a vadásztört a padra, és visszament a peron túloldalára, Pembertonhoz. Campbell kivételével, aki feljűk sietett, az istálló előtti korlátnak dőlő munkások meg sem mozdultak. Pemberton örült, hogy jelen voltak, mert így legalább valami jó is származott a történelemből. Az alkalmazottai azt már tudták, hogy van olyan erős, mint bármelyikük, erről meggyőződhetnek tavaly tavasszal, amikor lefektették a síneket. Most már azzal is tisztában voltak, hogy képes embert ölni, a saját szemükkel látták. Így még jobban fogják tisztelni őt, ahogy Serenát is. Megfordult, felesége szürke szemébe nézett.

– Menjünk ki a telepre! – mondta.

Megfogta Serena könyökét, a lépcsősor felé fordult vele, amelyen Campbell épp akkor jött fel. A munkavezető hosszú, csontos arcán a szokásos megfejthetetlen kifejezés ült, és kitért az útból, hogy ne

közvetlenül Pembertonék mellett haladjon el – a kerülő olyan véletlenszerűnek tűnt, hogy egyetlen szemtanú sem vélte volna szándékosnak.

Pemberton és Serena lement a peron lépcsőjén, majd odament a rájuk várakozó Wilkie-hez meg Buchananhez. Salak csikorgott a talpuk alatt, szürke porfelhőt eregetett, mintha füstölgő gyufákkal lett volna teleszórva. Pemberton hátranézett és látta, hogy Campbell lehajol Harmon lányához, a vállára tett kézzel beszél hozzá. McDowell rendőrfőnök is ott állt a pad mellett, a vasárnap tiszteletére felöltött ünnepi ruhájában. Campbell-lel talpra segítették a lányt, és bevezették az állomásra.

– Itt az autóm? – kérdezte Pemberton Buchanantól.

A férfi bólintott, Pemberton pedig a hordárhoz fordult, aki még mindig a peronon álldogált.

– Fogd a kofferokat, és tedd be őket a hátsó ülésre, aztán rögzítsd a kisebbik ládát a tetőcsomagtartóra! A hajóbőröndöt majd utánunk hozza később a vonat.

– Nem gondolod, hogy beszélned kellene a rendőrfőnökkel? – kérdezte Buchanan, ahogy átadta Pembertonnak a Packard kocsikulcsát.

– Miért kellene bármit is magyaráznom annak a rohadéknak? – méltatlankodott Pemberton. – Hiszen láttátok, mi történt.

Serenával épp beszálltak az autóba, amikor McDowell sietett oda hozzájuk. Amikor a rendőrfőnök felé fordult, Pemberton észrevette, hogy a vasárnapi ünneplő ellenére pisztolytáska is van nála. A hegyvidékiekre jellemző módon a rendőrfőnök korát nehéz volt megsaccolni. Pemberton ötven körülinek nézte, bár koromfekete haja és jó karban lévő teste fiatalabb férfihoz illett volna.

– Bemegyünk az őrszobára – közölte McDowell.

– Miért? – kérdezte Pemberton. – Önvédelem volt. Tucatnyi szemtanú erősítheti meg.

– Rendszavarás a vád. Tízdolláros büntetést kell fizetnie, vagy leültetem egy hétre.

Pemberton elővette a pénztárcáját, és McDowell kezébe nyomott két ötöst.

– Akkor is bemegyünk az őrszobára – makacskodott a rendőrfőnök. – Addig nem hagyja el Waynesville-t, amíg írásos nyilatkozatot nem tesz, miszerint önvédelemből cselekedett.

Kevesebb, mint egy méterre álltak egymástól, egyikük sem hátrált meg, Pemberton úgy döntött, nem éri meg viaskodni.

– Nekem is nyilatkozatot kell tennem? – kérdezte Serena.

McDowell úgy nézett a nőre, mintha addig észre sem vette volna.

– Nem.

– Kezet nyújtanék, rendőrfőnök úr – folytatta Serena –, de annak alapján, amit a férjemtől hallottam, ha jól sejtem, valószínűleg úgysem fogadná el.

– Így igaz – felelte McDowell.

– Megvárlak a kocsiban – mondta Serena Pembertonnak.

Amikor a férj visszatért, beszállt a Packardba, és elfordította a kulcsot. Ráadta a gyújtást, kiengedte a kéziféket, és elindultak a telepre vezető tíz kilométeres úton. Waynesville határában Pemberton lassított, ahogy a fűrésztelep kéthektáros tavához közeledtek, amelynek vizeitükre ki sem látszott a gyújtósként felgyűlt, összezsúfolódó rönkök alól. Pemberton lefékezett, üresbe tette a Packardot, de nem állította le a motort.

– Wilkie akarta, hogy a fűrésztelep közel legyen a városhoz – mesélte. – Én nem így döntöttem volna, de végül is jól beválik.

Nézték a tavon lebegő, összesodródott rönköket, amelyek a hajnalt várták, hogy szétválasszák, és póznákkal kocsira tolják őket, majd mehessenek a fűrészt alá. Serena futó pillantást vetett a fűrészmalomra, ahogy a kis, háromszög alakú épületre is, amelyet Wilkie és Buchanan irodának használt. Pemberton egy óriási fára mutatott, amely a malom mögötti erdőből magasodott ki. Narancssárga réteg vonta be a törzsét, felső ágai elszáradtak, egyetlen levél sem volt rajtuk.

– Gesztenyepenész.

– Még szerencse, hogy hosszú évekre telik, mire elpusztulnak – jelentette ki Serena. – Így bőven lesz időnk mindenre, de bőven ad okot arra is, hogy a mahagónit preferáljuk.

Pemberton megmarkolta a sebváltó végén lévő gumigömböt. Sebességbe tette az autót, és továbbhajtottak.

– Meglep, hogy burkolva van az út – jegyezte meg Serena.

– Nincs is sok ilyen út. Ezen van burkolat, legalábbis néhány kilométernyi szakaszon. Az Asheville-be vezető úton is. Vonattal gyorsabban elérnénk a telepre, még huszonöt kilométer per órás sebességgel is, így viszont meg tudom mutatni a birtokunkat.

Waynesville-t maguk mögött hagyva egyre hegyesebb és egyre kihaltabb lett a táj. A lankákon időnként felbukkanó legelők durvább anyaghoz varrott, zöld posztónak tűntek. Pemberton rádöbrent, lassan itt a nyár dereka, a som fehér virágai földre hulltak, a keményfák ágai egyre vastagabbak, zöldebbek lettek. Elhaladtak egy faházikó mellett, az udvaron egy asszony húzott vizet a kútból. Nem viselt cipőt, és a mellette álló hirtelenszőke gyerek nadrágját madzag tartotta öv gyanánt.

– Ezek a hegyvidékiek... – nézett ki az ablakon Serena. – Úgy hallottam, annyira elszigeteltek, hogy a beszédük Erzsébet-kori fordulatokkal van tele.

– Buchanan is így hiszi – mesélte Pemberton. – Gondosan feljegyez minden régies szót vagy kifejezést.

A talaj meredeken emelkedni kezdett, hamarosan már egy tanyát sem láttak. Pemberton fülét bántotta a nyomás, nagyokat nyelt. Lefordult az aszfaltról egy földútra, amely majdnem egy kilométeren át kanyargott felfelé, és még meredekebb emelkedővel ért véget. A férfi leállította az autót, kiszálltak. Az út jobb oldalán gránittömb magasodott, víz csorgott le a felszínén. Balra nem volt más, csak a nagy mélység, valamint az éjszakát türelmetlenül váró, sápadt hold.

Pemberton a felesége kezéért nyúlt, együtt sétáltak a peremhez. Alattuk a Cove Creek-völgy terült el a hegyek lábánál, kétszázötven hektár sík térség. A völgy közepén helyezkedett el a telep, fatuskók és földön heverő ágak kopársága. A balra lévő Félhold-gerinc fáit is kiirtották. Jobbra a Noland-hegy lecsupaszított alsó negyede látszott. A völgyet átszelő vasútvonal a síkságot összeöltő varratnak tűnt.

– Kilenc hónap munkája – büszkélkedett Pemberton.

– Mi nyugaton fél év alatt jutottunk volna ennyire.

– Itt négyszer annyi eső esik. És még a sánt is le kellett fektetnünk a völgyben.

– Így már érthető a különbség – ismerte el Serena. – Meddig tart a birtokunk?

Pemberton északra mutatott.

– A mostani kitermelő területünk mögötti hegyekig.

– És nyugatra?

– A Balzsam-hegyig – mutatott most arra Pemberton. – Délre a Lókarám-gerincig, keletre pedig látod, hol ér véget a kitermelés.

– Tizennégyezer hektár.

– És még háromezer volt Waynesville-től keletre, amit már lecsupasztítottunk.

– Nyugatra a Champion Papírgyáré a terület?

– Egészen Tennessee határáig – felelte Pemberton.

– Azt a birtokot akarják megvenni nemzeti parknak?

A férfi bólintott.

– És ha a Champion eladja, utána a mi földünket akarják majd megvenni.

– De mi nem adjuk – jelentette ki Serena.

– De nem ám, legalábbis addig nem, amíg nem végeztünk vele. Harris, a helyi réz- és kaolinmágnásunk is ott volt a gyűlésen, amiről meséltem, és világosan kifejtette, hogy ugyanannyira ellenzi a nemzeti park tervét, mint mi. Nem rossz, ha az ország leggazdagabb emberét nyerjük meg támogatóknak.

– Vagy akár üzlettársnak – tette hozzá Serena.

– El fogja nyerni a tetszésedet – jegyezte meg Pemberton. – Éles eszű, és nem szenvedheti az ostobákat.

Serena megérintette sérült karját.

– Menjünk, még be kell kötözni a sebedet!

– Előbb adj egy csókot! – unszolta Pemberton, összekulcsolt kezüket a nő derekára simítva, odahúzva őt magához.

Serena felemelte a fejét, és férje szájára tapasztotta az ajkát. Szabad kezével a tarkóját markolta, hogy még közelebb vonja magához, zihálva vette a levegőt, amint szétnyitotta az ajkát, és egyre hevesebben csókolta, foguk-nyelvük egymáshoz ért. Serena egész testével a férjéhez simult. Képtelen volt a szemérmességre; már első találkozásukkor sem tudta türtőztetni magát. Pemberton ismét érezte azt, amit más nővel soha: hogy felszabadul béklyóiból, határtalan

lehetőség tárul fel előtte, és ez a határtalanság ugyanakkor ott rejtőzik, megfér kettőjükben.

Beszálltak a Packardba, és lementek a völgybe. Az út sziklásabb lett, mélyebb patakmedrek és vízmosások tarkították. Áthajtottak egy iszappal teli medren, aztán az erdőn, amíg el nem tűntek a fák, és a völgybe nem értek. Itt már nem volt út, csak sár és föld széles sávja. Elhaladtak egy istálló meg egy nagyobb faház mellett, amelynek egyik helyisége bérelszámoló irodaként, a belőle nyíló másik pedig étkezőként és ivóként működött. Jobbra volt a munkások kantinja, valamint a raktár. Áthajtottak a síneken, elhaladtak a reggelt váró pőrekocsik sora mellett. A sínen túl foglalt helyet az orvosi rendelőként szolgáló személyzeti járgány, rozsdás kerekei a völgy talajába mélyedtek.

Elhaladtak három tucat egyforma házika alatt, amelyek a Görbetuskó-gerincen egyensúlyoztak, alapzatukat egyenetlen akácpóznákkal támasztották ki. A kalyibák olcsó, fa teherkocsikra hasonlítottak, nemcsak méretben és kinézetben, hanem abban is, hogy mindegyiket huzal kötötte össze a mellette levővel. A házak tetején egy-egy vasrúd látszott. A falakon fejszével hasítottak érdes szélű lyukakat ablak gyanánt.

– Ha jól sejttem, itt laknak a munkások – állapította meg Serena.

– Igen, és amint végeztünk itt, pőrekocsira rakhatjuk őket, és már szállíthatók is az új kitermelő helyszínre. A munkásoknak még a holmijaikat sem kell összepakolniuk.

– Roppant hatékony – bólogatott Serena. – Mennyi a bérleti díj?

– Havi nyolc dollár.

– És a fizetésük?

– Most éppen napi két dollár, de Buchanan kettő tízre akarja emelni.

– Miért?

– Szerinte máskülönben más telepre szegődnek a legjobb munkásaink – magyarázta Pemberton, ahogy megállt a házuk előtt. – Én viszont azt mondom, hogy az állami földfoglalások miatt egyre többen állnak sorba munkáért, akkor meg pláne, ha a Champion is eladja a birtokát.

– Wilkie mit gondol?

– Wilkie velem ért egyet – felelte Pemberton. – Szerinte az az egyetlen jó a tőzsdekrachban, hogy olcsó lett a munkaerő.

– Én veled meg Wilkie-vel értek egyet – jelentette ki Serena.

Egy Joel Vaughn nevű fiatalember várta őket a tornácra vezető lépcsőn, egy kartondoboz mellett ült, amelyben hús, kenyér, sajt és egy üveg vörösbort volt. Ahogy Pemberton meg Serena kiszállt a kocsiból, Vaughn felállt, lekapta gyapjúszövet simlis sapkáját, előbukkant bozontos, rézvörös haja. Campbell hamar rájött, hogy a rikító haj éles elméjű koponyát takar, és olyan feladatokat is Vaughnra mert bízni, amelyeket általában nála jóval idősebb munkásokra osztott volna. Egy ilyen megbízatás ékes bizonyítéka volt a sok horzsolás az alkarján, meg a szeplős arcán baloldalt éktelenkedő lila duzzanat; egy igen értékes, ám annál szeszélyesebb lóval való viaskodás nyomai. Vaughn kivette a kofferokat a kocsiból, majd követte a főnökét meg annak feleségét a tornácra. Pemberton kinyitotta az ajtót, és biccentett az ifjúnak, hogy menjen előre.

– Átemelnélek a küszöbön – mondta a nőnek –, ha nem sérült volna meg a karom.

Serena elmosolyodott.

– Ne aggódj, Pemberton! Boldogulok.

Belépett a házba, a férfi követte. A nő egy pillanatra kétkedve méregette a villanykapcsolót, mintha kételkedne benne, hogy egyáltalán működik. Aztán felkapcsolta a villanyt.

A nappaliban két fotel állt a kandalló előtt, balra kis konyha nyílt, benne fatüzelésű tűzhely és egy jég szekrény. Egy nyárfa asztal és négy nádfonatú szék állt a nappali egyetlen ablaka mellett. Serena bólintott, és végigment a folyosón, bepillantott a mosdóba, majd belépett a hálószobába. Felkapcsolta a kislámpát, és leült a kovácsoltvas ágyra, kideríteni, nem túl puha-e a matrac, de elégedettnek tűnt. Vaughn megjelent az ajtóban az utazóládával, amit Pemberton az édesapjától örökölt.

– Azt tedd az előszobai szekrénybe! – utasította Pemberton.

Vaughn engedelmeskedett, aztán kiment a házból. Behozta az ételt meg a bort.

– Buchanan úr aszonta, tán ennének egy falást.

– Tedd az asztalra! – utasította Pemberton. – Aztán hozz jódot meg köszert az orvosiból.

A fiatalember habozott, főnöke vérrel áztatott ingét bámulta.

– Híjjam Cheney dokit?

– Nem – felelte Serena. – Majd én bekötözöm.

Miután Vaughn elment, a nő közelebb lépett a hálószoba ablakához, és kinézett az egymás mellett sorakozó házikókra.

– A munkásoknál van áram?

– Csak a kázinóban.

– Jobb is úgy – felelte Serena, visszalépve a szoba közepére. – Nemcsak nekünk, amiért így pénzt spórolunk, hanem a munkásoknak is. Jobban dolgoznak, ha spártai módon élnek.

Pemberton a helyiség csupasz, durva deszkafalára mutatott.

– Ez is meglehetősen spártai.

– Ezzel is pénzt takarítunk meg, amit a birtok bővítésére fordíthatunk – jelentette ki a nő. – Ha másra akartuk volna költeni a vagyonunkat, Bostonban maradtunk volna.

– Hát ez igaz.

– Ki lakik a szomszédban?

– Campbell. Az egyik legértékesebb alkalmazott a telepen. Ért a könyveléshez, megjavít bármit, és felveszi a versenyt bármely földmérővel.

– És az utolsó házban?

– Cheney doktor.

– A tréfamester Wild Hog Gapból.

– Ő az egyetlen orvos, akit rá tudtunk venni, hogy költözzön ki ide. Őt is csak úgy, hogy fel kellett ajánlanunk neki egy házat meg egy autót.

Serena kinyitotta a ruhásszekrényt, belenézett, majd a beépített gardróbot is szemügyre vette.

– És a nászajándékom, Pemberton?

– Az istállóban van.

– Még sosem láttam fehér arab telivért.

– Lenyűgöző egy ló – mondta Pemberton.

– Holnap reggel első dolgom lesz kilovagolni rajta.

Miután Vaughn meghozta a jódot meg a kötszert, Serena leült az ágyra, és kigombolta Pemberton ingét, majd kivette az övébe tűzött fegyvert. Amint előbukkant a kés a hüvelyből, szemügyre vette a pengére száradt vért, majd letette az éjjeliszekrényre. Kinyitotta a jódos üveget.

– Milyen érzés egy ilyen férfival harcolni? Úgy értem, késsel küzdeni ellene. Olyan, mint a vívás, vagy... közvetlenebb?

Pemberton tűnődött, hogyan önthetné szavakba az érzéseit.

– Nem is tudom – felelte végül. – Csak azt mondhatom, hogy egyszerre érződik teljesen valóságosnak és teljesen valóságatlanul. Serena erősebben markolta a karját, ám a hangja lágyabb lett.

– Ez csípni fog – mondta, és lassan a sebre öntötte a vörösésbarna folyadékot. – A hírhedt bostoni késpárbajod is ilyen érzés volt, mint ez a mai?

– Bostonban csak egy söröskorsó volt a kezemben – felelte Pemberton. – Inkább volt az baleset, egyszerű kocsmai verekedés.

– A szóbeszéd kést emlegetett – emlékeztette Serena –, és korántsem balesetnek állította be az áldozat halálát.

A nő elhallgatott, letörölgette a sebről lefolyó jódot, Pemberton pedig nem tudta, vajon tényleg némi csalódottság csendült a felesége hangjában, vagy csak képzelte.

– Ez az ügy viszont aligha volt baleset – hangsúlyozta Serena. – *„Akkor majd én magam fogok kardot, azt sem bánom, ha mindjárt halállal fizetek is érte.”**

– Sajnos ezt az idézetet nem ismerem – szabadkozott Pemberton. – Nem vagyok olyan művelt, mint te.

– Semmi baj. Egy ilyen hozzáállást jobb az életből megtanulni, mint egy könyvből.

Miközben Serena letekerte a kötszert a faorsóról, a férfi elmosolyodott.

– Sose lehet tudni – vetette oda könnyedén. – Kétlem, hogy egy ilyen primitív helyen csupán az egyik nem hordana magánál kést. Lehet, hogy egy szép napon meg kell majd küzdened valami bagószagú banyával, és akkor ugyanúgy megtanulhatod a leckét, mint én.

– Meg is tenném – felelte Serena megfontoltan –, ha másért nem, hát azért, hogy osztozhassak abban, amit ma éreztél. Azt akarom, hogy mindent megtapasztalhassak, amit te.

* Euripidész: *Médeia* (Rakovszky Zsuzsa fordítása).

Pemberton figyelte, ahogy Serena az alkarjára tekerte a kötszert, a legelső pár réteg megduzzadt, magába szívva a jódot, aztán a kötés elfedte ezt is. Eszébe jutott, ahogy az egy hónappal azelőtti bostoni vacsorán odalépett hozzá a háziasszony, Mrs. Lowell. *Van itt egy hölgy, aki meg kívánja ismerni, Mr. Pemberton* – mondta a matróna. *De muszáj figyelmeztetnem: önön kívül már Boston összes agglagényét elriasztotta.* Pemberton emlékezett, hogy biztosította az asszonyt, nem egykönnyen száll inába a bátorsága, és felvetette, hogy talán a szóban forgó hölgy is figyelmeztetésre szorul övele kapcsolatban. Mrs. Lowell elismerte az igazát, viszonzta a mosolyát, aztán belékarolt. *Akkor jöjjön, ismerkedjen meg a hölgygel! Csak el ne feledje: én figyelmeztettem, ahogy őt is.*

– Meg is vagyunk – mondta Serena, miután végzett. – Három nap, és kutyabajod se lesz.

Felvette a kést, és kivitte a konyhába. Ott vízbe dugta és egy ronggyal megdörögölte a pengét. Eltörölgette a megtisztított kést, majd visszatért a hálószobába.

– Holnap megfenem a pengét – mondta, és letette az éjjeliszekrényre. – Méltó fegyver egy ilyen férfinak, mint te, és úgy készült, hogy egy életen át kiszolgáljon.

– És hogy meg is hosszabbítsa az életem – tette hozzá Pemberton –, miként arról ma meggyőződhattünk.

– Talán ismét szükség lesz rá, úgyhogy mindig legyen a kezed ügyében.

– Az irodámban fogom tartani – ígérte a férfi.

Serena leült az ágy melletti, létrás támlájú székre, és lehúzta a lovaglónadrágját. Levetközött, de egy pillantást sem vetett közben a holmijára, mindent a padlóra dobált. Szemét végig az urára szegezte. Levette a fehéreneműjét, meztelenül állt a férje előtt. Pembertonnak

csak olyan nőkkel akadt dolga Serena előtt, akik félszegen takargatták a testüket, nem vetkőztek le, amíg el nem sötétítették a szobát vagy be nem bújtak a paplan alá, Serena azonban nem szégyenlősködött.

Szemét és haját kivéve nem felelt meg a szépségideálnak; melle meg csípője kicsi volt, lába túl hosszú a törzséhez képest. Keskeny válla és orra, magasan ülő arccsontja szigorúan eltökélt kinézetet kölcsönzött neki. Kicsi volt a lábfeje, többi testrészéhez és vonásához képest furcsán sebezhetőnek, érzékenynek tűnt. Remekül illett egymáshoz a testük, Serena karcsú alakja tökéletesen simulott férje nagyobb termetéhez, izmosabb felépítéséhez. Éjjelente néha olyan hevesen ölelték egymást, hogy az ágy meghajlott és elmozdult alattuk. Szapora zihálásukat hallva a férfi nem tudta megkülönböztetni Serena lihegését a sajátjától. *Egyfajta megsemmisülés* – így hívta felesége a közösülésüket, és bár Pembertonnak soha eszébe nem jutott volna ekképpen utalni rá, tudta, felesége szavai tökéletesen leírták a dolgot.

Serena nem ment oda hozzá rögtön. Pembertonon érzéki sóvárgás lett úrrá. Nézte felesége testét, szemét, amely első találkozásuk pillanatában rabul ejtette, írisze akár a kifényesített ón. Tekintete kemény és hajlíthatatlan is volt, akár az ón, az aranypöttyök nem a sűrke közé vegyültek a szemében, sokkal inkább a felszínén lebegtek. Szemét még akkor sem hunyta le, ha eggyé váltak, tekintetével is magához vonta a férjét, nemcsak testével.

Serena széthúzta a függönyt, a holdfény bevilágította az ágyat. Elfordult az ablaktól, és körülnézett a szobában, mintha egy pillanatra elfelejtette volna, hol is van.

– Jól megleszünk itt – mondta végül, ismét a férfirra nézve, miközben az ágyhoz lépett.